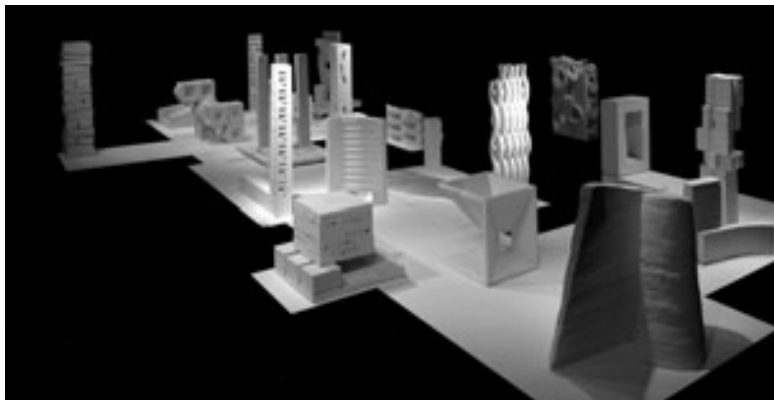

Feliç aniversari, Càtedra Blanca

PER STELLA RAHOLA

MAQUETA PER A L'EXPOSICIÓ "LA CIUDAD POSIBLE" REALITZADA EN CIMENT BLANC.

El desenvolupament i la consolidació de la societat del coneixement requereix que s'assumeixi la creativitat i la innovació com a elements que impregnin el conjunt del teixit social. Per aquest motiu resulta necessària la relació entre universitat i empresa. No només pel convenciment que és la col·laboració preferible per transformar el saber en innovació i desenvolupament econòmic, sinó també per una millor formació dels treballadors.

La Càtedra Blanca de Barcelona, nascuda d'un conveni entre la UPC i l'empresa formigenera Cemex, va celebrar el passat tres de maig a l'ETSAB deu anys d'existència. La Càtedra Blanca és una fórmula eficient que posa en contacte de forma estable la institució responsable de crear el coneixement amb una empresa, que la patrocina i l'acompanya en la trajectòria de difusió d'aquest coneixement. El projecte docent, liderat pel catedràtic Carles Ferrater amb la col·laboració del professor Alberto Peñín, ha permès acostar l'exercici de la professió al procés d'aprenentatge de l'estudiant, atès que teoria i pràctica són vinculants.

La jornada de celebració va incloure ponències dels arquitectes Àngela García Paredes, Patxi Mangado, Ignacio Vicens, Vicente Mas i Carles Ferrater, i va concloure amb una taula rodona que qüestionava el futur de les escoles i de la professió. Alumnat i professorat de l'ETSAB van omplir la sala d'actes, on destacava la presència dels representants de Cemex España: Joaquín Estrada, Fernando Álvarez, Ismael Fernández i Fernando Cuesta.

El debat va girar entorn la situació de crisi generalitzada a tot el sistema que envolta la professió, des de les oportunitats per construir fins a la metodologia d'educació a les escoles, amb l'afirmació que els models establerts en l'actualitat no serveixen. Ignacio Vicens in-

dicava que els estudis s'havien de replantejar d'arrel mentre que Àngela García Paredes veia aquesta crisi com una oportunitat de canvi important i positiva, indicant que l'arquitectura està constantment darrera d'aquests canvis socials. Per a l'arquitecta l'ensenyament s'ha d'adaptar als temps sense que això impliqui una renúncia als referents arquitectònics anteriors, i va recordar la màxima d'*El Guepard*: "Tot ha de canviar perquè tot quedi igual". Per la seva banda, Carles Ferrater mirava aquestes mutacions preocupat pel futur dels estudiants, considerant que pot ser el moment oportú per conscienciar i formar arquitectes transversals (versats en instal·lacions, estructures, sostenibilitat, etc.) que atenguin a una societat complexa. Apuntava Ferrater que, malauradament, hem abandonat aquestes disciplines del camp de l'arquitectura i altres les han agafat; per tant, caldria potenciar uns tècnics que tinguessin una base important de coneixement arquitectònic. De forma paral·lela, Patxi Mangado subratllava la necessitat de poder definir d'una manera clara la figura de l'arquitecte i la seva disciplina, la qual considera que es veu diluïda, fet que ha provocat que altres professions n'hagin pres partit, per la qual cosa creia necessari donar més rellevància a les assignatures tècniques dins l'Escola.

De fet, un dels reptes actuals de l'ensenyament és conciliar les demandes didàctico-pedagògiques, que busquen una identitat professional única, i la diversitat de les demandes del mercat, que impliquen l'especialització. La societat industrial, de la qual estem sortint, estava perfectament compartimentada i en ella cada peça es dedicava a acomplir una tasca. Ben al contrari, la societat del coneixement exigeix posar en contacte i relacionar el màxim nombre d'elements per augmentar el benestar de la societat. Decididament ens trobem en un moment de canvi on cal formular preguntes per trobar les respostes que ajudin a consolidar el futur de la nostra professió. ●